

Singuri ACASĂ

Copii și părinți în pandemie

ediție îngrijită de Claudia Drăgănoiu
ilustrații de Daniela Rusen

EDITURA VREMEA
BUCUREȘTI
2020

CUVÂNT-ÎNAINTE

Lumea ca o cochilie

Cere unui adult să-ți vorbească despre lume și are s-o măsoare cu compasul; întreabă un copil și îți va desena o poveste. Dar ce te faci când lumea se retrage subit într-o cochilie pe care n-o mai poți observa decât pe dinăuntru?

De aici a pornit și ideea cărții acesteia: o cartografie a lumii văzute din interior de către cei care au împărțit, în aiuritoarea primăvară a anului 2020, aceeași cochilie – copii și părinți, mai mici și mai mari locuitori ai unui univers casnic redus la proporții esențiale.

Numărul și calitatea manuscriselor primite au fost copleșitoare: ne-au scris copii de toate vârstele, talentați, curioși și mai cu seamă nerăbdători să ne împărtășească ce au făcut ei în această perioadă. Mai mult decât calitățile literare, ne-au interesat

autenticul, prospețimea și diversitatea experiențelor relatate. Textele (în care părinții au intervenit mai mult sau mai puțin discret) sunt, ca și autorii lor, variate: unele duioase, altele ascutit umoristice, pronunțat descriptive ale copiilor mai mici, sau mai aplecate spre introspecție ale copiilor mai mari. Unii au apelat la artificii literare, alții au urmat întocmai cerințele noastre și ne-au trimis un veritabil „jurnal de pandemie”.

Dincolo însă de inerente, înduioșătoare stângăcii și de surprinzătoare întorsături de frază, cartea e prilejul unei neașteptate revelații: ce înseamnă să fii copil într-o lume pe care, timp de câteva săptămâni delirante, nu au mai înțeles-o nici adulții.

Claudia Drăgănoiu

Miruna Alexandru, 12 ani, București

Jurnalul lui Virusache Coronache

Salut, cititorule! Eu sunt Miruna și îmi place să scriu și să desenez povestioare. Dar de data asta mi-a ieșit un jurnal. Deh, de la atâta stat în casă... Dacă tot am învățat la școală despre empatie, mi-am zis că ar fi un experiment *cool* să mă pun în pielea personajului. Deci iată ce a scris Virusache Coronache în jurnalul lui, de cum a trecut de granițele României...

Ziua 1

Pfiu! Era cât pe ce să nu reușesc! Am stat cuminte prin Milano pe mâna lui Pavel până când a urcat în avionul de București. Dar apoi am devenit neliniștit. Mai aveam un pic și mă apuca depresia. Oh, Pavel! Pavel nu ducea defel mâna la gură! Ultima mea șansă a fost când însoțitoarea de bord i-a adus

mâncarea. Ah! Cât mi-am dorit ca Pavel să nu se spele pe mâini! Și am avut noroc – lui Pavel îi era mult prea foame, așa că a uitat complet procedura aia voodoo, spălatul. Pavel e bun! Fiți ca Pavel! Urăsc spălatul pe mâini!

P.S. Diseară dau o petrecere și mă multiplic!

Ziua 3

Ce zile am avut! Nici nu am apucat să scriu ieri în jurnal! Sunt norocos. Pavel are o grămadă de neamuri! După atâtea pupături și vizite, m-am instalat confortabil în 32 de verișori, 23 de mătuși, 19 unchi, 4 bunici, 8 vecini, plus poștașul Vasile (doar pisica lui mi-a dat cu flit). Căldurică, mâncărică, să te tot înmulțești. Un lucru nu-mi place la poștaș. Are un obicei oribil: când strănută, duce șervețelul la gură și la nas. Bleah! Urăsc șervețelele!

Ziua 6

Hai că Vasile a fost de treabă. Ieri a uitat să arunce șervețelul la gunoi și apoi să se spele pe mâini, și așa am trecut la *next level*. O să-l țin minte pe Vasile toată viața. A fost prietenul meu cel mai bun... până când a ajuns la spital. Îl inflamasem eu bine, dar doctorii invidioși s-au băgat între noi, așa că am rupt relația. Urăsc spitalele și doctorii!

Ziua 8

Ah, trebuie să-mi vărs amarul. Planul meu genial din ultimele zile a eșuat! Oh! Voiam să ajung la școală, că doar acolo e raiul microbilor! Toți copiii ăia care vor să ajungă primii la masă, așa că nu se mai spală pe mâini... Unii rod creioane,

Școlile se închid
pentru a ne feri de Virusache Coronache

